

Arrest

nr. 235 648 van 28 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Molenweg 43
2930 BRASSCHAAT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MERCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag is op 13 maart 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 21 februari 2014 weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Kortrijk een huwelijk af te sluiten na negatief advies van het parket van de procureur des Konings.

Op 12 mei 2014 geeft het parket te Brugge een ongunstig advies voor de registratie van een wettelijke samenwoning met mev. D. van Belgische nationaliteit.

Op 13 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 5 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juni 2015 wordt verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen wegens poging tot doodslag, tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 5 jaar.

Aan verzoeker wordt een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht die op 23 maart 2016 ingevuld wordt overgemaakt aan de gemachtigde.

Aan verzoeker wordt opnieuw een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht die verzoeker op 31 januari 2018 weigert in te vullen en te ondertekenen.

Op 8 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester te Merksplas de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 12 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 235 647 van 28 april 2020 het beroep verworpt.

Op 12 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende een inreisverbod, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer

Naam: I.,

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Agadir

Nationaliteit: Marokko

Alias : I. M., geboren op 25.09.1985, onderdaan van Algerije

R. H., geboren op 25.08.1987

R. M., geboren op 25.09.1982

Wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 12.11.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot moord, feit waarvoor hij op 09/06/2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond ; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, feiten waarvoor hij op 17.11.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden met uitstel 3 jaar.

Overwegende de manifeste afwezigheid in hoofde van de beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en leven in het bijzonder;

In het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg dd. 09.06.2015 lezen we dat men bij betrokkene een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en leven in het bijzonder vaststelt. Er werd vastgesteld dat betrokkene egocentrisch en narcistisch is en dat hij geen enkel inzicht in de feiten toont, en dat er een risico op gedragsproblemen met gevaar voor derden bestaat

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/11

Hij heeft op 21.03.2016 in zijn hoorplicht verklaard dat hij een duurzame relatie in België had maar dat hij contact met deze vrouw heeft verloren (een voorgenomen huwelijk werd geweigerd). Betrokkene heeft een kind in België.

Uit het vonnis dd. 09.06.2015 blijkt dat betrokkene op enorm explosief agressieve manier tekeer ging met serieuze verwonding van het slachtoffer, klaarblijkelijk omdat de relatie met haar, met wie hij en zoontje heeft en hij dit zoontje al een tijdje niet meer mocht zien, verbroken was. Betrokkene zou narcistisch gekrenkt geweest zijn

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Bovendien kan het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. Hij heeft een tweede hoorplicht op 08.05.2019 geweigerd in te vullen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

In casu is de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en niet gebaseerd op de concrete situatie van verzoeker.

De motivatie is uiterst summier en houdt geen rekening met de concrete situatie van verzoeker, meer bepaald dat hij vader is van een minderjarig kind met Belgische nationaliteit en er heden ook een aanvraag tot gezinshereniging lopende is. De motivering is kennelijk gestoeld op een weigeringsbeleid "met ooglappen op" en ontbeert elke redelijkheid.

Vooreerst werd verzoeker geenszins veroordeeld wegens poging moord, maar voor poging doodslag. Dit is uiteraard een wezenlijk verschil en stelt duidelijk dat de overheid op ondoordachte en onvoldoende wijze de specifieke situatie onderzocht heeft alvorens enige beslissing terzake te nemen (stuk 8).

Ten tweede, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op vaststellingen van 5 jaar geleden.

Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkeheden dewelke zich gemiddeld vijfjaar geleden- toch wel lang geleden dus- hebben afgespeeld. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordelingen van verzoeker en verwijst naar de inhoud van het vonnis. Er zou een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden zijn. Hij zou tevens geen inzicht in de feiten vertonen. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden. Dit is een volledig eenzijdige weergave van de feiten. Het vonnis maakt immers ook melding van de ter zitting betoonde spijt en het blanco strafverleden op het ogenblik van de feiten evenals zijn jeugdige leeftijd.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Er wordt enkel verwezen naar het vonnis van 09.06.2015- wat dus betrekking heeft op het gedrag van verzoeker 5 jaar geleden.

Door te verwijzen naar de veroordelingen van 5 jaar geleden en het gedrag van verzoeker eveneens 5 jaar geleden, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren hebben. Zij houdt op geen enkele wijze rekening met het feit dat de rechter ter zitting reeds vaststelde dat verzoeker oprechte spijt betoonde i.v.m. de feitelijkeheden (stuk 8).

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het bedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Bovendien wordt er nergens gemotiveerd waarom het inreisverbod dan wel 15 jaar dient te bedragen én waarom geen 3 jaar, 5 jaar of 10 jaar. Nergens wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod dermate lang dient te zijn en proportioneel zou zijn met de belangen van de staat inzake de openbare orde. De enige motivering is een verwijzing naar een vonnis van 2015 waar men dan nog eens een verkeerde kwalificatie erop na houdt.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

3.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen

nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel). Men heeft zich enkel gebaseerd op een vonnis van 5 jaar geleden (!).

Zo heeft men zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker. Nochtans werkte deze in de gevangenis en was hij bereid opleidingen te volgen.

Men heeft bovendien geen rekening gehouden met de aanvraag tot gezinsherenging die werd gedaan op 06.11.2019 (stuk 5).

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 15 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

3.3 Het eerste en tweede middel worden samen besproken wegens hun inhoudelijke samenhang.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde van de minister verwijst naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt: "*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*" In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot verwijdering van 12 november 2019 waarna wordt verduidelijkt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van 15 jaar omdat verzoeker, onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert verder waarom hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en heeft verder rekening gehouden met de specifieke omstandigheden zoals bepaald in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds zowel gemotiveerd waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker wordt weerhouden als waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor 15 jaar als proportioneel kan worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verweerder aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden hij een inreisverbod voor een duur van 15 jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat, verzoekers gezinsleven, zijn illegale verblijfssituatie en het gegeven dat geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM werd vermeld die zich verzetten tegen de bestreden beslissing. De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Hij voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de

bestreden beslissing heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

Verzoeker betwist dat hij een bedreiging is voor de openbare orde. De feiten zijn allerm minst actueel en verzoeker vormt geen ernstig gevaar voor de openbare orde. Verzoeker merkt vooreerst op dat hij niet veroordeeld is voor poging moord doch wel voor poging doodslag. Hij meent dat dit een wezenlijk verschil maakt. Op heden is er ook geen sprake van dwingende sociale noodzaak. Bovendien maakt de bestreden beslissing louter melding van de veroordelingen en verwijst ze naar de inhoud van het vonnis, echter met een volledig eenzijdige weergave van de feiten. Zo maakt het vonnis ook melding van de ter zitting betoonde spijt, het blanco strafverleden op het ogenblik van de feiten en van zijn jeugdige leeftijd.

In casu leidt verweerder het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 9 juni 2015 waaruit blijkt dat bij verzoeker *“een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en leven in het bijzonder vaststelt. Er werd vastgesteld dat betrokkene egocentrisch en narcistisch is en dat hij geen enkel inzicht in de feiten toont, en dat er een risico op gedragsproblemen met gevaar voor derden bestaat.”* De verwerende partij besluit dat uit de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schenden.

Waar verzoeker wijst op de verkeerde melding van poging tot moord stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat er *“inderdaad per vergissing (werd) vermeld dat het gaat om een poging tot moord. Dit betreft een materiële misslag, nu de rechter herkwaliificeerde tot poging tot doodslag.”* De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota opmerkt dat de materiële misslag niet van aard is om de bestreden beslissing te vernietigen, nu uit de beslissing niet blijkt dat het omwille van een poging tot moord is dat verzoeker als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd maar omdat er in het vonnis werd vastgesteld dat verzoeker egocentrisch en narcistisch is en dat hij geen enkel inzicht in de feiten toont, en dat er een risico op gedragsproblemen met gevaar voor derden bestaat. Bovendien werd een manifeste afwezigheid vastgesteld van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en leven in het bijzonder. Het feit dat verzoeker van jeugdige leeftijd is, een blanco strafverleden had en ter zitting spijt betoonde, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De conclusie in de bestreden beslissing *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. De gevangenisstraf van 5 jaar wijst op het ernstig karakter van de gepleegde feiten, ongeacht de verkeerde melding van poging tot moord. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister een effectieve en concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Er werd gewezen op verzoekers egocentrische en narcistische houding, het gebrek aan inzicht in de feiten en dat er een risico op gedragsproblemen met gevaar voor derden bestaat.

Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden als zou niet gemotiveerd zijn waarom geopteerd werd voor een inreisverbod met een duur van 15 jaar. In de bestreden beslissing wordt immers ook het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”* In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk te verwijzen naar het feit dat verzoeker op illegale wijze in België verblijft en de openbare orde ernstig heeft verstoord. Het is niet kennelijk onredelijk om aan deze feiten veel belang te hechten bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Er dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – de omzetting is van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en dat in het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 (C(2015) 6250 final), uitdrukkelijk is aangegeven dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod de “*relevante omstandigheden*” in aanmerking moeten worden genomen en dat in het bijzonder aandacht moet worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken.

Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde van de bevoegde minister door het gegeven dat verzoeker op illegale wijze in België verblijft en de openbare orde ernstig heeft verstoord als verzwarende omstandigheden te beschouwen, kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er geen rekening is gehouden met zijn aanvraag gezinshereniging op 6 november 2019. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de burgemeester te Merksplas op 10 december 2019 meedeelde dat er een bijlage 20 werd genomen omdat de adrescontrole negatief was. Verzoeker heeft tegen voormelde beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad waardoor de bijlage 20 zich definitief in het rechtsverkeer bevindt. De kritiek dat er geen rekening is gehouden met zijn aanvraag is bijgevolg thans niet meer dienstig. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, “*afzonderlijk en in samenhang gelezen*” met de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Marokko, zal hij gescheiden worden van zijn minderjarige zoon. Het inreisverbod bepaalt dat verzoeker gedurende 15 jaar niet zal kunnen terugkeren naar België

of een andere lidstaat van het Schengen grondgebied. Dit betekent de facto dat verzoeker zijn minderjarige zoon niet zal zien opgroeien en er niet voor hem als vader zal kunnen zijn.

De bestreden beslissing maakt in hoofde van verzoeker dan ook een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven die geenszins in verhouding staat tot het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen en bij zijn zoon zijn, hetgeen niet mogelijk is indien verzoeker 3.000 km van hem verwijderd is.

Een inreisverbod van 15 jaar is niet proportioneel aan het eventuele nadeel dat de Belgische Staat zou ondervinden indien men een korter inreisverbod zou bepalen. Er wordt tevens nergens verantwoord waarom een inreisverbod van 15 jaar gepast zou zijn.

Een scheiding van 15 jaar met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn minderjarige zoon.

Eveneens onzegt dergelijke scheiding ook het recht aan het kind van verzoeker om zijn vader te zien, nu deze bij zijn moeder in België zal blijven wonen.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M.

2. De Belgische Staat beroept zich op de openbare orde om verzoeker te dwingen het grondgebied te verlaten en daaraan een inreisverbod van 15 jaar te koppelen.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

De uitwijziging en het daaraan gekoppelde inreisverbod van 15 jaar betekent ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoeker.

“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe.”

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door de Belgische Staat geenszins gemaakt. Er blijkt enkel een concrete afweging gebeurt te zijn van het algemene belang van de Belgische Staat, maar er kan uit niets afgeleid worden dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging werd gemaakt van diens individuele belangen en omstandigheden zoals vereist door artikel 8 EVRM.

De enkele zin dat het contact verloren zou zijn met de moeder van zijn kind zou dateren uit een verhoor van begin 2016 en houdt op geen enkele wijze rekening met de huidige situatie. Verzoeker heeft contact met de moeder van zijn kind en de relatie verloopt vlot. Partijen waren ook in februari 2019 nog tot een akkoord gekomen inzake het ouderlijk gezag (stuk 4).

Dit algemeen besluit voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en blijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en is er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorhanden.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art 8.2e lid EVRM onafdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Raad van State heeft immers geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel tot het verlaten van het grondgebied, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.”

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

Er een gezinsleven bestaat;

- EN

Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

- o Ze voorzien is bij wet;
- o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM
- o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige casus voornamelijk toe op de vraag of de inmenging van artikel 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

3.

Dat er sprake is van een dwingende sociale noodzaak kan beweerdelijk worden gesteld middels verwijzing naar de door verzoeker opgelopen veroordelingen. Er wordt overigens niet geconcretiseerd waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesproken van poging tot moord. De correctionele rechters oordeelden immers dat er geen sprake was van een poging tot moord, maar namen een herkwalificatie aan van poging doodslag (stuk 8).

Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkeheden dewelke zich gemiddeld vijfjaar geleden- toch wel lang geleden dus- hebben afgespeeld.

Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt louter melding van de veroordelingen van verzoeker en verwijst naar de inhoud van het vonnis. Er zou op 09.06.2015 een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden zijn vastgesteld. Hij zou tevens geen inzicht in de feiten vertonen. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden.

Verzoeker heeft de hem opgelegde straf uitgezeten.

Verzoeker beseft maar al te goed dat hij een fout heeft gemaakt en wenst dit niet meer te herhalen. Verzoeker wordt door deze beslissing tot verlaten van het grondgebied om redenen van openbare orde, opnieuw gestraft voor de feiten waarvoor hij reeds bestraffing heeft ondergaan. In het correctionele vonnis staat overigens zelf vermeldt dat de heer I. ter zitting duidelijk spijt betoonde (stuk 8).

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Er wordt enkel verwezen naar het vonnis van 09.06.2015- wat dus betrekking heeft op het gedrag van verzoeker 5 jaar geleden.

Door te verwijzen naar de veroordelingen van 5 jaar geleden en het gedrag van verzoeker eveneens 5 jaar geleden, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren. Zij houdt op geen enkele wijze rekening met het feit dat de rechter ter zitting reeds vaststelde dat verzoeker oprechte spijt betoonde i.v.m. de feitelijkeheden (stuk 8).

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het bedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is. Gezien dit niet onderzocht is, kan men een inreisverbod van 15 jaar ook niet verantwoorden. Uit niets blijkt dat verzoeker een nieuwe bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De overheid heeft overigens nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie en de belangen terzake af te wegen. Zij had dienen te onderzoeken dat de bestreden handeling niet een aantasting zou kunnen zijn van een fundamenteel recht dat beschermd is door internationale juridische instrumenten waardoor België gebonden is, namelijk artikel 8 EVRM, omwille van zijn vaderschap ten aanzien van een Belgisch kind. Zij liet dit na.

S. I., het minderjarig kind van verzoeker, heeft er belang bij zijn vader te kennen, dat kan niet betwist worden. S. I. wilt ook bij zijn vader zijn. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij zijn kind steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld. Ook de relatie met de moeder, ondanks het feit zij geen koppel meer zijn, verloopt goed en vlot. Ook de moeder werkt mee aan het ondersteunen van de vader-zoon relatie en moedigt contacten tussen beiden aan. Zo organiseerde zij na de vrijlating van verzoeker, meteen een verjaarsdagsfeest waarop verzoeker uiteraard was uitgenodigd.

Ook het belang van S. I. dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd.

De 15-jarige verwijdering van verzoeker zou als gevolg kunnen hebben dat zijn zesjarige zoon gescheiden van zijn vader opgroeit, terwijl zijn hoger belang erin bestaat dat hij bij beide ouders zou opgroeien. De verwijdering van 15 jaar leidt zondermeer tot de vernietiging van de gezinsrelaties. Het EHRM besliste in een gelijkaardige zaak reeds dat dit evenwicht onbillijk was.

Het is geen optie dat de moeder van S. en S. zelf verzoeker zouden volgen naar Marokko. Zij hebben immers buiten verzoeker geen familie in Marokko. Hun morele, sociale, culturele en economische belangen liggen volledig in België. S. I. is gedurende zijn gehele leven opgegroeid in België, gaat hier naar school en heeft hier al zijn vrienden. Ook de moeder haar economisch, sociaal en cultureel leven en netwerk is in België. Het zou onredelijk zijn om te verwachten van moeder en zoon om hun hele

hebben en houden te verschepen naar Marokko en alles achter te laten in België. Het is aldus ook in hun belang dat verzoeker niet zou worden uitgewezen.

Verzoeker blijft overigens zelf al van 2010 in België en heeft zijn leven hier opgebouwd. Gezien de jonge leeftijd van verzoeker, heeft hij bijna de helft van zijn leven reeds doorgebracht in België en heeft hij nauwelijks tot geen banden met Marokko. Zo leefde hij voorafgaand aan zijn verblijf in België, nog eerst in Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk. Marokko heeft hij reeds op jonge leeftijd achter zich gelaten.

4.

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie met diens zoon in. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zijn kind, blijkt uit de gevangenisbezoeken, de communicatie, de geldtransfers, de cadeautjes die gekocht worden etc.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt staat aldus vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men bezwaarlijk hoog houden.

Zo is het voor verzoeker onmogelijk een effectieve en affectieve band met zijn gezin te onderhouden wanneer hij een inreisverbod krijgt van 15 jaar. Wanneer hij zijn zoon terugziet, zal deze al meerderjarig zijn.

De stelling dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn minderjarige zoon en dat aldus de uitwijzing en een inreisverbod van 15 jaar niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de uitwijzing van een ouder die wel met zijn kinderen samenwoont, kan niet weerhouden worden in huidig geval. Verzoeker is slechts in vrijheid gesteld op 12.11.2019.

Het is logisch dat verzoeker nog niet de tijd heeft gehad om een regeling inzake ouderschap/verblijf uit te werken met de moeder van zijn kind, met wie hij overigens nog steeds een goede relatie heeft. Er was tevens nooit discussie over het gezamenlijk uitoefenen van het ouderlijk gezag (stuk). Het is onredelijk om voor te houden dat de impact van een uitwijzing op verzoeker minder groot zou zijn omdat hij niet samenwoont met zijn zoon. Verzoeker heeft de dagen in de gevangenis afgeteld om bij zijn zoon te kunnen zijn. Nu dit eindelijk het geval is wordt dit hem door een dreigende uitwijzing + inreisverbod van maar liefst 15 jaar (!) hem ontnomen.

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé-en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is eerstens duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven zoals vervat in artikel 8 EVRM, vormt. Diepe en harmonieuze sociale en affectieve banden die verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst worden op ernstige wijze verbroken door de uitvoering van de bestreden beslissing.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

“ Volgens artikelen 74/11 en 74/13 vreemdelingenwet moet het bestuur rekening houden met de persoonlijke en gezinssituatie (artikel 8 EVRM en art. 22 GW) van de betrokkene alvorens een verwijderingsbeslissing met inbegrip van een inreisverbod van een bepaalde duur te nemen, daar een billijk evenwicht moet worden gezocht tussen de belangen die op het spel staan. Het is in casu absoluut misplaatst en onevenredig twee jonge adolescenten gedurende 8 lange jaren de aanwezigheid van hun vader te ontfangen. ”

EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 (Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

“ De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland.”

- RvV n° 92 552 dd. 30.11.2012:

Er werd een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omwille van zware feiten die de openbare orde schaden ,maar er werd geen rekening gehouden met de kinderen. De RvV oordeelde tot een schending van formele motiveringsplicht aangaande artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw.

•RvV n°. 96 520 van 2 februari 2013:

Betrof een vestiging op grond van een schijnhuwelijk, fraudomniacorrumpit. Er werd een inreisverbod van 5 jaar opgelegd zonder rekening te houden met een op handen zijnde nieuwe wettelijke samenwoning en een aanvraag 9bis. Alle componenten van de beslissing werden geschorst. Het inreisverbod van 15 jaar is verre van proportioneel.”

3.5 Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met verzoekers specifieke omstandigheden. Zo wordt er gewezen op de door verzoeker ingevulde vragenlijst van 21 maart 2016 waarin hij vermeldt dat hij een duurzame relatie had maar dat hij contact met deze vrouw is verloren. Verzoeker heeft ook een kind, van Belgische nationaliteit.

De gemachtigde betwist het eventuele bestaan van het gezinsleven van verzoeker niet en er werd eveneens een belangenafweging gemaakt met betrekking tot zijn gezins- en familieleven in België. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent het volgende gemotiveerd: *“Hij heeft op 21.03.2016 in zijn hoorplicht verklaard dat hij een duurzame relatie in België had maar dat hij contact met deze vrouw heeft verloren (een voorgenomen huwelijk werd geweigerd) . Betrokkene heeft een kind in België.*

Uit het vonnis dd. 09.06.2015 blijkt dat betrokkene op enorm explosief agressieve manier tekeer ging met serieuze verwonding van het slachtoffer, klaarblijkelijk omdat de relatie met haar, met wie hij en zoontje heeft en hij dit zoontje al een tijdje niet meer mocht zien , verbroken was. Betrokkene zou narcistisch gekrenkt geweest zijn

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Bovendien kan het feit dat betrokkene familie in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. Hij heeft een tweede hoorplicht op 08.05.2019 geweigerd in te vullen.”

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker meermaals voorhoudt, uitdrukkelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven met zijn minderjarige zoon. Hieromtrent wordt gemotiveerd en er wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familieleven, meer specifiek met zijn gezinsleven met zijn minderjarige zoon.

Verder merkt de Raad op dat er *in casu* geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve

verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft de verwerende partij verzoekers gezinsleven met het kind afgewogen met de inbreuken die de openbare orde van het land schaden. Zo wijst de verwerende partij op de vermelding in het vonnis van 9 juni 2015 waaruit blijkt dat verzoeker op enorm explosief agressieve manier tekeer ging met serieuze verwonding van het slachtoffer omdat klaarblijkelijk zijn relatie verbroken was en omdat hij zijn zoontje niet meer mocht zien. Verzoeker zou narcistisch gekrenkt geweest zijn. De verwerende partij merkt tevens op dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind, niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Waar verzoeker erop wijst dat hij sinds 2010 in België verblijft gaat hij eraan voorbij dat hij zijn gezinsleven in België in illegaal verblijf heeft uitgebouwd. Het is bovendien niet kennelijk onredelijk om rekening te houden met verzoekers veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar en met de vaststelling in het vonnis van 9 juni 2015 dat verzoeker op een enorm explosief agressieve manier tekeer ging met serieuze verwonding van het slachtoffer. Verzoeker zou narcistisch gekrenkt geweest zijn. Het feit dat er geen sprake is van poging tot moord is niet dienstig nu de verwerende partij rekening heeft gehouden met de inhoudelijke beoordeling van het vonnis over verzoekers gedrag.

Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich overigens streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Er moet bovendien worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn kind gemotiveerd dat de uitwijzing van verzoeker die niet samenwoont met zijn kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat verzoeker contact kan houden via telefoon en internet vanuit het land waarnaar verzoeker zal worden uitgewezen.

In tegenstelling tot verzoekers betoog wordt in de bestreden beslissing aldus niet opgemerkt dat zijn zoon en de moeder van zijn zoon hem kunnen volgen naar Marokko. Er wordt integendeel op gewezen dat verzoeker contact kan houden met zijn kind via telefoon en internet. Waar verzoeker het niet eens is met de opmerking dat de ontwrichtende impact op het leven van zijn kind minder is dan wanneer hij als gezin had samengewoond met zijn kind, blijft zijn betoog beperkt tot een loutere ontkenning. De Raad acht de opmerking van de verwerende partij evenwel niet kennelijk onredelijk, nu verzoeker, thans niet samenwoont met zijn zoon, maar ook vóór de strafrechtelijke feiten niet samenwoonde met zijn zoon. Ook wordt niet aangetoond dat verzoeker geen nauw contact zou kunnen blijven onderhouden met zijn kind, dat de leeftijd van 7 jaar heeft, onder meer middels de moderne communicatiekanalen. Verzoeker toont de schending van het hoger belang van het kind niet aan, te meer nu hij zelf aan de basis ligt van een scheiding met zijn kind. Uit voormeld motief blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers kind.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van (de belangenafweging het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond

Waar verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad dient opgemerkt te worden dat vonnissen en arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN